

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาไทยในยุคปัจจุบันจะต้องไปสู่สังคมแห่งปัญญาและการเรียนรู้ เพื่อความก้าวหน้าที่ยั่งยืน คือการสร้างความสุขให้แก่สังคม ให้คนไทยมีความพอดีระหว่างการพัฒนา และการพัฒนาสิ่งต่าง ๆ ในชีวิต เพื่อความสงบสุขและเจริญยั่งยืน ดังกรอบวิสัยทัศน์และทิศทางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540–2544) (สรรเสริญ วงศ์ชะอุ่ม, 2543:8) เกี่ยวกับการพัฒนาสู่สังคมที่เข้มแข็งและเป็นสังคมไทยที่พึงปรารถนาในอนาคตจากประการหนึ่งในสามประการว่า “พัฒนาสู่ สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้” โดยพัฒนาคนให้คิดเป็น ทำเป็น เรียนรู้ตลอดชีวิต เสริมสร้างฐานทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ควบคู่ไปกับการสืบสานประเพณี วัฒนธรรม ศาสนา และรักษาภูมิปัญญาท้องถิ่นได้อย่างเหมาะสม

ในปัจจุบันเกิดปัญหามากมายในด้านเศรษฐกิจ(ชัยยศ, 2542; เขียวภา, 2539) ปัญหาการอ่อนล้าของภาคเอกชนและภาคเกษตรแบบดั้งเดิม ปัญหาคุณภาพชีวิตของประชาชน ปัญหาสิ่งแวดล้อม ปัญหาการกระจายรายได้ ตลอดจนทั้งปัญหาความเสื่อมถอยทางวัฒนธรรมของเราเอง ความรู้ที่ผิดคิดหวังต่อระบบการเมือง ทั้งนักการศึกษา นักวิชาการด้วยกัน สื่อมวลชน และบุคคลสำคัญ ๆ ในประเทศต่างมีแนวคิดเดียวกัน คือ สะท้อนปัญหาทางการศึกษา และเน้นให้มีการปฏิรูป ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาในส่วนที่สังคมต้องการให้ผลผลิตทางการศึกษาเป็นผลผลิตที่มีคุณภาพ เป็นการแก้ปัญหาที่ต้องไปพัฒนาทั้งระบบ ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540–2544) เน้นการพัฒนาดน ให้มีคุณลักษณะ คิดกว้าง มองไกล ใฝ่ดี ส่งผลให้บังเกิดครอบครัวอบอุ่น ชุมชนแข็งแรง สังคมสันติ สลาภาพแวดล้อมยั่งยืน ซึ่งเป็นการพัฒนาดนที่มุ่งเน้นให้ชุมชนมีความเข้มแข็ง ซึ่งในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 หมวด 4 การจัดการศึกษา ได้เน้นถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมของบุคคลและองค์กรต่าง ๆ โดยให้สถานศึกษามีบทบาท หมวด 4 การจัดการศึกษา มาตรา 29 ได้กำหนดไว้ว่า “ให้สถานศึกษาร่วมกับบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เอกชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการและสถาบันสังคมอื่น ๆ เป็น

การส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชนโดยจัดกระบวนการเรียนรู้ภายในชุมชน เพื่อให้ชุมชนมีการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาความต้องการรวมทั้งหาวิธีการสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างชุมชน”

แต่เดิมนั้น การมีส่วนร่วมของประชาชนถูกจำกัดจากรัฐส่วนกลาง ขาดการเปิดโอกาสให้แก่ประชาชนต่อการมีส่วนร่วมในการกำหนดเส้นทางหรือความต้องการของตนได้ (ศักราช ฟ้าทอ, 2543) ปัจจุบันรัฐเริ่มกระจายอำนาจไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีอำนาจหน้าที่มากขึ้นรวมถึงการมีสิทธิในการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา โดยมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา การใช้ประโยชน์ การพิจารณา ซึ่งเปิดโอกาสให้ทุกส่วนของสังคมต้องการศึกษาสามารถศึกษาได้ สามารถร่วมคิด ร่วมสร้างกิจกรรม ไปจนถึงการสร้างหลักสูตรของตนเองได้

หลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533 ได้ระบุหลักการแนวทาง และแนวการดำเนินการเกี่ยวกับหลักสูตรในระดับท้องถิ่นไว้อย่างชัดเจน โดยต้องการให้การพัฒนาหลักสูตรเป็นไปตามความต้องการของท้องถิ่นสามารถนำไปปฏิบัติได้ (กรมวิชาการ, 2538:24) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ระบุไว้ว่า “ให้ท้องถิ่นปรับรายละเอียดเนื้อหาของรายวิชาให้สอดคล้องกับสภาพ และความต้องการของท้องถิ่นส่งเสริมให้ท้องถิ่นจัดทำรายวิชาที่สนองความต้องการของท้องถิ่น และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์งาน” ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระบุไว้ว่า “ให้ท้องถิ่นจัดทำรายวิชาที่สนองความต้องการของท้องถิ่นและรายวิชาที่ส่งเสริมการพัฒนาอาชีพ”

นอกจากนี้หลักการของยูเนสโก ได้ประกาศในการประชุมระดับโลกที่จอมเทียนว่า (วิชัย ดันศิริ, 2542:39) “ไม่เพียงแต่จะต้องจัดการศึกษาเพื่อปวงชนเท่านั้น แต่ปวงชนต้องช่วยกันจัดการศึกษาค้ำว ที่เรียกว่า Education for All, and All for Education” ซึ่งเป็นการสนับสนุนบทบาทของชุมชนต่าง ๆ ให้เข้ามาช่วยส่งเสริมการศึกษา และได้กล่าวถึงการศึกษาขั้นพื้นฐานว่าเป็นแนวคิดใหม่ขององค์การยูเนสโกและธนาคารโลกมีต่อเรื่องการศึกษาเพื่อปวงชนเป็นประเด็นที่สำคัญที่สุด โดยเห็นว่าการศึกษาระดับขั้นพื้นฐานควรเป็นเป้าหมายหลักของประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งหลาย ก็ต้องจัดการศึกษาของปวงชนให้ถึงระดับนี้ แต่คำถามว่าการศึกษาระดับขั้นพื้นฐานจะหมายถึงอะไร แค่ไหน ระดับใดให้แต่ละประเทศสามารถใช้ดุลยพินิจในการตีความหรือกำหนดเอง

จากการศึกษาการจัดการศึกษาที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน (ประเสริฐ วิเศษกิจ, 2542) พบว่ายังไม่สนองตอบต่อความต้องการในการพัฒนาบุคคลชุมชนท้องถิ่นและประเทศ ซึ่งกำลังเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วได้เต็มที่ควร การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนต้องมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดปัจจุบันการดำเนินการด้านมัธยมศึกษาได้พัฒนาก้าวหน้าและขยายตัวอย่างรวดเร็ว ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพแต่ก็ยังมีปัญหาที่โรงเรียน

มัธยมศึกษายังไม่ได้สร้างให้นักเรียนเกิดความผูกพันกับชุมชนและเกิดความสำนึกที่จะร่วมรับผิดชอบในการพัฒนาชุมชนต่อการตอบสนองต่อนโยบายการจัดการศึกษา (ศิริกาญจน์ โกสุมภ์, 2542:6) โดยให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม และให้ชุมชนเกิดความรู้สึกว่าการที่ชุมชนได้เข้ามาเกี่ยวข้องหรือให้ความร่วมมือกับกิจกรรมบางกิจกรรมของโรงเรียนเป็นการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา

โรงเรียนมัธยมศึกษาถูกกำหนดบทบาทและหน้าที่ตามความต้องการของรัฐ ความต้องการของสังคม และความต้องการของผู้เรียน โดยผ่านทางจุดหมายและหลักสูตรของการศึกษาระดับมัธยมศึกษา (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2524:25) นอกจากนี้นโยบายแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ.2525-พ.ศ.2529) ได้เน้นการปรับปรุงโรงเรียนให้ได้มาตรฐาน เร่งพัฒนาให้มีประสิทธิภาพและขยายไปสู่ชนบท (สำนักงานการศึกษาแห่งชาติ, 2527:88) ซึ่งผลจากการรายงานการประเมินผลการพัฒนาการศึกษาระดับมัธยมศึกษาพบว่า เป็นการส่งเสริมทางด้านวิชาการมากกว่าด้านอาชีพและไม่ได้ใช้แหล่งวิชาการ สถานประกอบการ/สถานประกอบอาชีพอิสระในการจัดการเรียนการสอน

นอกจากนี้จากการศึกษาผลงานการวิจัยต่างๆ (นิพนธ์, 2524 ; วสันต์, 2519) พบว่าโรงเรียนมีการปฏิบัติงานตามกระบวนการต่างๆของการบริหารงานวิชาการที่น้อยที่สุด คือ การใช้ทรัพยากรและแหล่งวิชาการในท้องถิ่น ด้านการบริหารหลักสูตร ผู้บริหารประสบปัญหาการจัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น ผู้สอนไม่สามารถปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นได้

จากผลงานวิจัยพบว่า มีการกำหนดให้สถานศึกษาได้พัฒนาหลักสูตร โดยสนองตอบความต้องการของท้องถิ่นและนำทรัพยากรท้องถิ่นมาใช้ในการเรียนการสอน แต่ปัญหาก็คือสถานศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้จัดการศึกษาเพื่อสนองตอบความต้องการของท้องถิ่นและไม่มีการนำทรัพยากรท้องถิ่นมาใช้ในการเรียนการสอน

ในส่วนของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ (ว่าที่ร้อยตรี กิติพันธ์ รุจิรกุล, 2543:18-26) ได้มีการพัฒนาระบบการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนเอกชนตามแนวคิดจากสถาบันวิจัย เพื่อยกระดับมาตรฐานคุณภาพทางการศึกษาของโรงเรียนเอกชนให้สูงขึ้น โดยได้จัดทำเกณฑ์มาตรฐาน และตัวบ่งชี้คุณภาพทางการศึกษา แบ่งออกเป็นปัจจัยสำคัญ ได้ 7 ปัจจัย คือ (1) ปรัชญาและเป้าหมายของโรงเรียน (2) หลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอน (3) บุคลากร (4) ทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน (5) การจัดการ การบริหาร (6) กิจกรรมนักเรียน นักศึกษา (7) สัมฤทธิผลของนักเรียน

ในด้านหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งเป็นปัจจัยด้านหนึ่งในการประเมิน เพื่อการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษาของโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน นั้น เหนือกว่าคุณภาพและตัวชี้คุณภาพของปัจจัยดังกล่าว ได้ระบุไว้ในปัจจัยที่ 2 เกณฑ์ที่ 1 ข้อ 1 การพัฒนาหลักสูตรให้มีความยืดหยุ่น/ทันสมัย และสอดคล้องกับความต้องการของสังคม ท้องถิ่น และผู้เรียน และในปัจจัยที่ 4 เกณฑ์ที่ 4 ข้อ 3 จัดให้มีการสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือจากองค์กรภายนอก เช่น บ้าน สมาคม ชุมชน สถานประกอบการ หน่วยงานของรัฐ เป็นต้น

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนได้รับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษาแก่โรงเรียนที่พัฒนาคุณภาพการศึกษาตามเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกำหนดไว้ตั้งแต่ปีการศึกษา 2541 เป็นต้นมา ซึ่งในปีการศึกษา 2543 มีโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร (ตามประกาศสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เรื่อง การรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา โรงเรียนเอกชนประเภทสามัญศึกษา ครั้งที่ 1/2543 ถึง 7/2543) จำนวน 8 โรง ซึ่งโรงเรียนดังกล่าวจะมีการดำเนินการด้านหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนที่มีคุณภาพในระดับหนึ่ง และมีสิ่งที่จะแสดงให้เห็นได้ว่าการจัดการศึกษาของโรงเรียนเหล่านี้ได้รับการสนับสนุนและร่วมมือจากองค์กรภายนอกตามเกณฑ์คุณภาพที่กำหนด และสามารถเป็นแบบอย่างให้แก่โรงเรียนอื่น ๆ

จากสภาพปัญหาของบริบทในสังคมที่ส่งผลกระทบต่อการศึกษาไทยก่อให้เกิดการปฏิรูปการศึกษา ตามที่พระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2542 ได้กำหนดไว้ การประกันคุณภาพ การรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนเอกชนที่มีการกำหนดตัวบ่งชี้คุณภาพเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชน โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร มีการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นและการจัดการเรียนการสอนโดยให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม มีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาฯ ที่มุ่งเน้นในการสร้างชุมชนให้เข้มแข็งทางปัญญาโดยใช้ระบบการศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนา ผู้วิจัยจึงสนใจว่าโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา ปีการศึกษา 2543 นั้น ชุมชนที่เข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นและการจัดการเรียนการสอนคือใคร อย่างไรมีส่วนร่วมในลักษณะใด ปัญหาที่พบคือเรื่องใด และแนวทางการให้ชุมชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นและการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นในระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัญหาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นในระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาแนวทางการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นในระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ในระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนที่เปิดสอนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 - มัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2543
2. ประชากรที่ศึกษา ได้แก่ ผู้บริหาร หัวหน้าหมวดวิชา และคณะกรรมการโรงเรียน
3. การวิจัยครั้งนี้มีประเด็นที่ศึกษา ดังนี้
 - 3.1 การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น
 - 3.1.1 การปรับและ/หรือการสร้างหลักสูตร
 - 3.1.2 การนำหลักสูตรไปใช้
 - 3.1.3 การประเมินผลหลักสูตร
 - 3.2 แนวทางการให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น และการจัดการเรียนการสอน

คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

สภาพ หมายถึง การดำเนินงานเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นในระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2543

ปัญหา หมายถึง อุปสรรคในการดำเนินงานเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นในระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2543

การมีส่วนร่วม หมายถึง บทบาทพฤติกรรมในการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นในระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2543

แนวทางการให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม หมายถึง ข้อเสนอแนะจากบุคลากรภายในโรงเรียนและคณะกรรมการโรงเรียนเกี่ยวกับวิธีการให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นในระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2543

การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น หมายถึง การนำเอาหลักสูตรแม่บทในระดับชาติไปสู่การปฏิบัติให้ได้ผลยิ่งขึ้น โดยการปรับ เพิ่ม ขยาย หรือสร้างหลักสูตรย่อยขึ้นมาเสริมหลักสูตรแม่บทเพื่อให้สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นนั้น ๆ

ผู้บริหาร หมายถึง ผู้บริหารโรงเรียน และผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2543

หัวหน้าหมวดวิชา หมายถึง ผู้ที่ดำรงตำแหน่งหัวหน้าหมวดวิชาและทำหน้าที่สอนในรายวิชาภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา โครงการงานและอาชีพ สุขศึกษา พลศึกษา ดนตรี นาฏศิลป์ และศิลปศึกษาของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2543

ชุมชน หมายถึง กลุ่มคนที่มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมเกี่ยวข้องในการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาการศึกษาและ/หรือเข้าร่วมในกิจกรรมของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2543

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 – มัธยมศึกษาปีที่ 6 และได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานครปีการศึกษา 2543

คณะกรรมการโรงเรียน หมายถึง บุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการโรงเรียนตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2543 ซึ่งประกอบด้วย ผู้แทนผู้ปกครอง ผู้แทนครู ผู้แทนองค์กรชุมชน ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้แทนศิษย์เก่า และผู้ทรงคุณวุฒิ ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2543

ผู้แทนผู้ปกครอง หมายถึง ผู้แทนของผู้มีรายชื่อเป็นผู้ปกครองตามทะเบียนนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในสถานศึกษานั้นที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการโรงเรียนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2543

ผู้แทนครู หมายถึง ผู้แทนครูผู้ปฏิบัติการสอนและผู้ช่วยผู้บริหารสถานศึกษานั้นที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการโรงเรียน ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2543

ผู้แทนองค์กรชุมชน หมายถึง ผู้แทนของชมรม สมาคม มูลนิธิ องค์กรเอกชน หรือกลุ่มบุคคล ในรูปอื่นใด ที่ดำเนินกิจกรรมเพื่อประโยชน์ของสาธารณะ ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการโรงเรียนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2543

ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หมายถึง ผู้แทนของเทศบาล องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบอื่น ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการโรงเรียน ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2543

ผู้แทนศิษย์เก่า หมายถึง ผู้แทนของสมาคมศิษย์เก่า ชมรมศิษย์เก่า หรือบุคคลที่เคยศึกษาจากสถานศึกษานั้น ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการโรงเรียน ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2543

ผู้ทรงคุณวุฒิ หมายถึง ผู้นำทางศาสนา ผู้ทรงภูมิปัญญาไทยในท้องถิ่น ข้าราชการบำนาญ ข้าราชการอื่นนอกสังกัดสถานศึกษา พนักงานรัฐวิสาหกิจ เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานอื่นของรัฐ เจ้าของหรือผู้บริหารสถานประกอบการทั้งในและนอกเขตบริการของสถานศึกษานั้น ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการโรงเรียน ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2543

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ผลการวิจัยจะเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้บริหาร หัวหน้าหมวดวิชาและผู้ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นในระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนที่ได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2543 ใช้เป็นข้อมูลในการนำไปพัฒนาและ/หรือปรับปรุงการให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นในระดับมัธยมศึกษาให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

2. ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางสำหรับข้อมูลพื้นฐานสำหรับ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในการพัฒนาและ/หรือปรับปรุงการให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นในระดับมัธยมศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น